

Det ser ut til å bli Statoil

Onsdag morgen kom omsider statsminister Jens Stoltenberg på banen for å kommentere striden om det planlagte navneskiften for StatoilHydro. Til tross for sterkt press fra toneangivende deler av det partiet han leder, og ikke minst fra partiets grasrot, nekter han å gripe inn i navnestriden nå.

Vi forstår at statsministeren forholder seg til StatoilHydros behandling av saken. I respekt for selskapets generalforsamling nesfislett om navnet for den tid. Stoltenberg vil heller ikke trenge StatoilHydros styre til å legge bort tanke om et helt nytt navn.

HÅP MENER
Størt i StatoilHydro kan ikke løpe risikoen med å fremme et navn som selskapets største eier kan komme til å stemme ned.

Men vi merket oss at Stoltenberg likte tanken på StatoilHydro som et permanent navn. Og i tillegg la han til at Regjeringen føler seg helt fri til å godta eller forkaste navnet størt i StatoilHydro måtte komme fram til.

Statsministerens formulering om at han personlig liker dagens navn har bare kuriøs interesse siden StatoilHydro er uteulukket som navn av juridiske årsaker. Av innsendte grunner kan denne foreløpigne navnekonstruksjonen ikke beholdes, fordi det skaper uklarheter mellom oljeselskapet og aluminiumsselskapet Hydro. Da står en i realiteten igjen med navnet Statoil.

Navnet Statoil rurer så sterkt i nasjonens historie at det ikke kan kastes på skraphaugen av irrasjonelle grunner som hydrosjef Eivind Reitens forfengelighet og motivasjonen til ansatte i Hydro. Argumentet om en mulig sviktende motivasjon hos selskapets ansatte er så latterlig at en må bevege seg i meget spesielle miljøer for i det hele tatt å kunne framsette det.

Vi regner derfor med at styret i StatoilHydro har tatt inn over seg symbolkraften Statoil har i det norske folk, og at de risikerer en veritabel storm, både folkelig og politisk, om de kommer opp med et annet navn enn Statoil. Enhver annen løsning vil også bli fruktlig dyr, og framstår som meningslös sløsing med penger og ressurser.

Statsministerens utsagn om at Regjeringen står fritt til å vurdere navnet høres kansje nøytralt ut. I våre ører lyder dette som et varsel til størt om å finne et navn som de vet at Regjeringen vil stille seg bak.

Størt i StatoilHydro kan ikke løpe risiko-en med å fremme et navn som selskapets største eier kan komme til å stemme ned. Derfor blir det Statoil.

Vernebygget

I dag er vernebygget over domkirkeruinene 10 år. HA gikk klart ut til støtte for et vernebygg, da tanken i sin tid ble lansert. Det som har skjedd i ettertid har bare styrket oss i troen på at dette var den eneste måten å redde domkirkeruinene fra å bli i stusslig steinrøys. I tillegg til å verne selve ruinene har Hamardomen gitt byen ei storstue for kultur.

Derfor vil 1990-åra i historiens lys framstå som ei god og heldig tid for Hamar, hvor byen fikk både ny domkirke og to flotte OL-anlegg.

Meir språk – les og lytt

Er «språkdebatten» død? Nei da, vi skal sikkert få lese meir om språk i HA og andre stader også i framtida.

JENS HAUGAN

Forstamanuensis i norsk,

Høgskolen i Hedmark

DEBATT

Eg for min del føkk følgje språkdebatten som eg var med og starta tidlegare i vår, frå nordnorske fjordar og fjell, der fekk ettersendt HA til ei einsam og verutsatt postkasse som var festa til nabobonden sin gamle garasje. Sidan det knapt nok var mobildekning der og eg ikkje meir skriving på meg den tida. Og der er vel sånn ferie skal vere.

Mobilisere

Det to siste inntegga mine blei trykt i feil rekjetjøgle, men det gjorde i grunnen ikkje så mykje, fann eg ut i ettertid. Einar Kr. Steffensen sitt siste inntlegg (23.7.) kom då eg var på veg sørover igjen. Så det fekk eg først melding om via SMS frå éin av dei mange kollegane og vennerne som følgde debatten. Det var veldig hyggeleg å sjå at vi kom inn på ein meir sakleg debattigjen, og kommentaren om kva kona hadde sagt om tidlegare formuleringer, var jo grunnen til veldig «sø» (eg har vel ikkje med dette sagt det vidare til nokon?).

Men eg var sjølv sagt mest nögd med overskrifta:

«Et godt inntlegg, Jens Haugan.»

Det var verkelegbraust av Steffensen, og det gjorde godt når ein heile tida venta på neste utgave av HA og hulte på kva for reaksjonar ein hadde klart å framprovosere med det ein hadde valt å skrive. Så eg vil takke for gode ord og for sakleg og profesjonell tilbakemelding.

Det var eigenleg veldig greitt å la språkdebatten kvile litt etter inntegget til Steffensen. Som relativt nyttilfylt i Hamar bleie eg gjennom debatten kjend med litt flere folk, sidan fleire hadde ein konkret grunn til å snakke med meg og kommentere debatten. Så for meg har dette også hatt eit positivt sosialt aspekt utover det reinfaglege; og det er jo hyggeleg.

No har eg ikkje klart å mobilisere nokon folk frå «gata» med språkdebatten emno, men det er overraskande kor mange «vanlege» folk som faktisk har følgt debatten. Så språkdebatten engasjerer, ja.

Engasjement

No kjem det også smart eit nytt kull med studentar som skal møte norskfaget her på høgskolen. Mitt håp er sjølv sagt at ein slik debatt i avisas skal oppretthalde eit visst språkleg engasjement blant folk flest; og då er det ikkje snakk om å vere for eller imot eitt eller

anna, men rett og slett om det å reflektere rundt språk og språkbruk. Det er jo noko som gjeld oss alle. Vi bruker språket meir eller mindre kvar dag, og sjølv omorda som regel kjem relativt lett for dei fleste, må vi ofte ta litt meir bevisste val og gjøre vurderingar som gjeld ord og uttrykk, uttale, skrivemåte m.m. Språk er utfordrande og engasjerande, om det er fremmendspråk eller morsmålet.

Les og lytt

Eg meiner også at engelsk er svært viktig. Derfor valde eg å skrive doktoravhandling mi på engelsk, og eg har i mange år hatt mykje bruk for engelsk i samband med konferansar og EU-prosjekt. Men på eitt punkt er Steffensen og eg nok ikkje einige; eg meiner ikkje at ein skal veile éin ting istif. noko anna. Eg kan godt vere med på at engelsk bør integrerast meir i fleire fag, men eg er ikkje med på at ein blir generelt betri i språk for. Så lenge den offisielle situasjonen er slik at vi har to jamstilte skriftspråk og hundrevis av dialektar i Noreg og relativt god kontakt med Sverige og Danmark, vil eg framleis seie til alle som vil høre: les og lytt så mykje og så variert som mogleg.

I staden for eit direkte debattinntlegg blei dette innleget litt meir ettertent- og filosoferande enn dei førre innleggene. Et direkte årsak til at eg valde å skrive igjen, er kommentaren til ei kvinne frå Hamar som faktisk sa at ho ikkje hadde skjont innleget til Ørbæk (5.7.), som var skriva på Stange-dialekt, mens det ikkje var noko problem for meg, som har nordnorsk og nynorsk som utgangspunkt. Dette illustrerte jo veldig godt det som var poengert mitt i dei tidlegare innleggene mine.

Dette reink objektivit ikkje korrekt å påstå at nynorsk er «vanleg» og «queig-na». Nynorsk representerer dei norske talemåla minst like bra som bokmål (reink objektivt sett sikert betre). Det er rett og slett slik at ein har lettast for å lese eit skriftspråk som ein er vant til å lese. Ein har jo lese dansk i mange hundre år i Noreg utan at dette eigentleg var no stort

språk som ein er vant til å lese. Ein har jo lese eit skriftspråk i en konkret grunn til å snakke med meg og kommentere debatten. Så for meg har dette også hatt eit positivt sosialt aspekt utover det reinfaglege; og det er jo hyggeleg.

No har eg ikkje klart å mobilisere nokon folk frå «gata» med språkdebatten emno, men det er overraskende kor mange «vanlege» folk som faktisk har følgt debatten. Så språkdebatten engasjerer, ja.

Raus Steffenak, artikelforfatter, var godt fornøyd med Einar Kr. Steffensen sitt inntlegg. «Et godt inntlegg, Jens Haugan.» Det var verkeleg raust av Steffensen, skriver Haugan i dette innleget.